

dinski list „Smilje“. Ko je uredništvo „Smilja“ prevzel Vj. Mařík, je ustanovil Tomšić „Bršljan“, ki je pa že čez tri leta nehal izhajati. L. 1889. ga je začel izdajati iznova, in od tega časa se je list razvijal kaj lepo ter izhaja še danes.

Češka stenografija. Čehi imajo, kakor poroča „Sborník těsnopisný“, devet stenografskih društev. Najstarejše in najštevilnejše je „První spolek stenografů Gabelsbergských“ v Pragi. To društvo so Čehi osnovali l. 1859. Prošlega leta je imelo 147 družtenikov. Devetindvajseto leto že izdaja svoje glasilo „Těsnopisné Listy“. Poleg tega je izdalo učno knjigo „Těsnopis Český“ s stenografsko čitanko. Podobno društvo v Brnu izdaje „Těsnopisný Věstník“.



Španski kralj Alfonz XIII. v jahalnici.

V učnih tečajih se uči stenografije mnogo ženskih, ki so jako vstrajne. Dr. Alfred Rudolf, predsednik „Spolka českých stenografů“ v Kraljičinem Gradcu, je začel izdajati prošlo leto „Sborník těsnopisný“. Vseh devet društev broji 571 članov. V šolskem letu 1900/1901 se je učilo stenografije 6392 Čehov in Čehinj.

Pavel Albieri. Nesrečne smrti je umrl nedavno v Ameriki češki pisatelj Pavel Albieri. Na potovanju v deželi Texas je prišel pod železnična kolesa Albieri je bil jako nadarjen, a nemirnega, nestalnega duha. Prvič je iznenadil češko občinstvo z novelo „Na úpatí Montgibellu“. Leta 1883. je ustanovil v Jaroměru tednik „Ratibor“, katerega je pa kmalu prodal. Nato je s svojo soprogo pisateljico Pavlo Modro ustanovil časopis „Lada“, ki je pa tudi kmalu prešel v tuje roke. Albieri gre nato v Pariz in odtod v Ameriko, kjer je sodeloval pri raznih čeških listih.

Kmalu pa pride nazaj v domovino, izkuša izdajati svoj list, a po ponesrečenem poizkusu zopet odide v Ameriko. Tu ga je zadela nenadna smrt. Napisal je več povesti, med katerimi je najbolj znan ilustrirani roman „Straž na Ryně“.

Antonin Lhota. Starosta čeških slikarjev, Antonin Lhota, je praznoval januarija meseca devetdesetletnico svojega rojstva. Že v tistih časih, ko se je šele počasi probujala češka narodna zavest, je bil Lhota umetnik z odličnim narodnim značajem. Kot učitelj na praški „Slikarski akademiji“ je navdušil za lepoto in delavnost mnogo mlajših čeških talentov, med katerimi so n. pr. Aleš, Ženišek, Brožík, Lišek, Jenewein, Marold. Z enakomislečimi tovariši je ustanovil češkim slikarjem „Podporno društvo svetega Lukeža“. Najslavnejše njegove slike so: „Pokristjanjenje Prusov“, slika na oknu v cerkvi svetega Vida, cerkvene slike na Karlovem, v týnski cerkvi in v kapelici zavoda za slepce. V zgodovinskih slikah slavi najrajši češko starodavnost. Prva med temi slikami je „Libušino prerokovanje“, za katero se vrste: „Karol IV.“, „Filipina Welserjeva“, „Češki knez Jaromir ob trupu svojega brata Oldřicha“, „Břetislav na razvalinah velegrajskih“, „Karol IV. in Petrarca“, ter „Zastopniki kostniškega cerkvenega zbora pri mistru Jeronimu v ječi“.

Ignacij Hořica, češki poslanec in pisatelj, katerega književno delovanje smo omenili že na str. 55. letošnjega letnika, je nenadoma umrl dné 9. aprila. Rojen je bil v Brnu 28. julija 1859. Tam je dovršil realko, v kadetni šoli je bil v Brnu in Trštu. Leta 1884. je kot častnik stopil v armado. A še tistega leta je odložil vojaško suknjo ter se posvetil češkemu časnikarstvu. Pisal je vseskozi v rodoljubnem smislu. Ko je vlada na zahtevo Nemcev preklicala od grofa Badenija Čehom dane jezikovne naredbe, se je tudi Hořica udeležil češke obstrukcije v novembru 1897, kakor tudi v noči 8. junija 1900. Od tega časa je imel srčno hibo. Mnogo se je trudil, da bi dosegel slogo in sporazumljenje med Čehi in Poljaki v Šleziji. Vnet za slovansko celokupnost, je bil še poseben prijatelj Slovencev. Kot mladenič je pisal pod imenom „Bučovský“. Sodeloval je skoro pri vseh večjih čeških listih. Pisal je duhovite feuilletone, literarne recenzije, potopisne, politične, narodnogospodarske in vojne članke. Zlasti omenjamo sledeče njegove spise: „O věcech chorvatských“, spis, za katerega